Ældste Russell M. Nelson

På 1. række nr. 4 og 5 fra venstre: Ældste Russell M. Nelson med sin hustru Dantzel

Ældste Russell M. Nelson som gæst ved de europæiske missionspræsidenters seminar.

I dagene fra den 26. til den 29. oktober 1987 samledes alle missionsægtepar i Europa i Frankfurt for at gennemgå et fir-dages seminar. Hovedtemaet var hvordan man kan øge antallet af dåb i Europa. Områdepræsidentskabet sammen med deres hustruer var værter, og som særlig gæst var ældste Russell M. Nelson fra de Tolvs Råd tillige med sin hustru Dantzel.

Hovedtemaet i det man blev præsenteret for, samt i samtalerne og workshops, var hvordan man kunne fremskynde de muligheder der er for at døbe nyomvendte i Europa. Konklusionen der kunne drages fra de givne instruktioner samt samtaler der blev ført var, at dette kunne kun opnås gennem en forandring i hjertet, ikke blot blandt medlemmer men også missionærer.

Nøglefaktorerne er: 1) inspiration gennem retfærdighed, faste og bøn samt studium af skrifterne; 2) enighed om at stræbe mod at opnå målet om forøget dåb af nyomvendte; 3) studium og anvendelse af Mormons Bog.

Seminaret sluttede med en session i templet i Frankfurt. Sessionen blev ledet af præsident F. Enzio Busche og der sluttedes af med et vidnesbyrdmøde i templets mødesal. □

Ungdomstempelturen 1987

Turen gik til Schweiz

Vi startede fra Priorvej søndag den 18. 10. klokken 17.00. Efter instruktionsmødet, var der afgang ca. 18.15. (En kunne ikke finde sit pas, og derfor blev vi cirka 15 minutter forsinket).

48 unge begyndte at mase ind i bussen, fødder, arme og tasker var alle vegne, men tilsidst fandt vi os til rette, og begyndte den 23 timer lange tur.

Besøget i indkøbscentret Wertkauf var en stor succes, og der blev købt slik, make-up og dåse-sodavand i lange baner. En af de flittige købere købte flere tons kakao, Caro, chokolade, nødder og Niveacreme. Der var delte meninger om maden i Wertkauf, men den var ikke så god som ventet.

Efter tre timers forløb i »overflødighedens land«, drog 48 mennesker + de gamle ledere videre i den varme, kvælende bus.

Endelig fandt vi bunkeren klokken 16.45. Gensynsglæden var stor for dem, der havde været der før. De nye havde ikke så store forventninger og fandt bunkeren meget børnevenlig.

Efter den hårde udpakning tog vi til templet. Det var en oplevelse. Man kunne se og mærke, at det er Herrens hus.

Tirsdag stod vi op klokken 7. (Den dag fik vi lov at sove længe). Vi tog til Mürren. Vejen dertil var naturskøn, set fra en bus. Kameraerne kom frem, og blitzene vækkede de enkelte sovende. Da vi nåede frem, var der tre valg. Svævebanen, til 10 franc, vandretur op ad bjerget, og for de dovne + den enkelte højdeskrækker, sightseeing i den lille landsby. Mange af dem, der slæbte sig op ad bjerget, ærgrede sig over, at de ikke havde taget svævebanen, da de hørte at prisen kun var 3,25 franc pr. mand/dame.

Kortspillet »Præsident« blev en udpræget underholdningsmetode, der flittigt blev brugt resten af turen.

Om aftenen var der dans. Påklædning var hverdagstøj, men mange piger brugte timer foran spejlet med pudder og krøllejern. Lederne troede at de var smarte og satte røde affaldsposer rundt om lamperne. Virkningen var meget god. Som sædvanligt var det pigerne, der bød drengene op (typisk!!!). Efter festen var der knuste pigehjerter, men julelys i andres øjne.

Onsdag morgen blev vi jaget op klokken 5. Overalt mødte man trætte øjne. Men de vågnede op på vejen til templet, hvor vi gik i spænding. Der var en speciel ånd i templet.

Ved middagstid tog vi til Bern. Guiden, som vi skulle have haft, troede at vi skulle mødes klokken 12.30, men vi kom først klokken 13.30, og hun var derfor gået. Derfor måtte vi deles i hold. Vi så en masse ting, bl.a. parlamentsbygningen. Om aftenen var vi på »Marabu«. Deres is var fantastiske. De var to om at betjene ca. 60 personer. Derfor var der lidt problemer, men det gik.

Torsdag stod vi først op klokken 5.30. Vi var igen i templet, og oplevelsen var stadigvæk speciel. Om eftermiddagen kunne vi selv vælge, hvad vi ville lave. Mange spillede fodbold og kort. Lisa Edsberg + to ledere var på vandretur, og de dovne slappede af. Nogle hjalp lederne med at forberede festmiddagen. Middagen var vellykket. Efter middagen var der vidnesbyrdmøde. Det var turens højdepunkt foruden tempelarbejdet. Der var en stærk ånd tilstede og enkelte rejste sig flere gange. Bagefter var vi igen ved templet, hvor der blev taget mange gruppebilleder. Templet var oplyst og var utroligt smukt. Der blev ikke snakket så meget den aftfen, men dagbøgerne blev flittigt brugt.

Fredag morgen blev vi tvunget op klokken 5, fordi vi skulle pakke, rydde op og være ude inden klokken 7. Fra 7-9 var vi på Herberget ved templet, og kørte derfra til Shoppyland. Der fik vi brugt de sidste franc og bussen rullede atter videre.

Hjemturen ad de tyske autobaner begyndte med, at vi var ivrige deltagere i motorvejskøer indtil vi nåede Frankfurt. Det blev dog gjort lidt behageligt med forskellige underholdningsnumre, som var blevet forberedt om morgenen på Herberget.

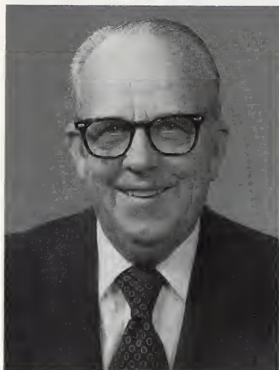
De unge var på hjemturen besynderlig stille og allerede ved 20-tiden var der nogle, som ytrede ønske om at sove.

Vi nåede Priorvej lørdag klokken 9, hvor der stod en modtagelseskomité.

Malene Baasch, Pernille Hansen, Rikke Borup-Andersen, Paula Bøving, Maja Jepsen, Heidi Bolvig, Anne Eriksen.

Ældste Franklin D. Richards død

Han var ikke bare ordets hører, han var også dets gører.

Ved Franklin Richards død er en stor missionær gået bort, og som hans søn sagde ved højtideligheden i Assembly Hall på Tempelpladsen: »Dette er mere et missionær-farvelmøde end det er en begravelse.«

87 år efter sin fødsel i Ogden blev ældste Richards bisat ved en mindehøjtidelighed i Tabernaklet, til stede var generalautoriteter med hvem han havde tjent og sin familie som han elskede højt.

»Han har fuldendt sin mission på jorden,« sagde præsident Gordon B. Hinckley i sine afsluttende bemærkninger. »For mig er det noget specielt, at på hans fødselsdag vender hans jordiske legeme tilbage til jorden og hans sjæl er gået tilbage til den Gud der gav ham liv.«

Ældste Richards, seniormedlem af de Halvfjers Første Kvorum døde i sit hjem den 13. november efter en kort sygdom, 86 år gammel (fire dage før sin fødselsdag).

Præs. Hinckley ledede bisættelseshøjtideligheden i Assembly Hall og af andre generalautoriteter talte ældsterne: Thomas Monson, Marvin Ashton og Richard Scott. Præsident Ezra Taft Benson kunne ikke være til stede idet han stadig led af eftervirkningerne fra et mindre hjerteanfald tidligere på måneden. Men profeten havde imidlertid haft en kort telefonsamtale med ældste Richard den 13. og var således den sidste der fik talt med ham før han døde, sagde sønnen.

I højtideligheden der varede næsten 2 timer kom talerne ind på, at ældste Richards sansynligvis fortsætter sin mission på den anden side i samarbejde med tidligere kirkeledere og venner som er gået forud for ham. Ældste Hinckley ledede den sidste session ved konferencen og kunne se at der ville være noget tid til overs. »Frank Richards sad på rækken lige foran mig og jeg kunne se ham bagfra, og jeg fik en stærk fornemmelse, ikke en stemme, men en fornemmelse af at jeg skulle kalde ham til at tale, fordi dette ville være sidste gang han ville kunne bære sit vidnesbyrd til medlemmerne. Jeg sagde til præsident Benson, at jeg havde lyst til at bede broder Richards tale til os. Og præsident Benson sagde: »Ja, gør det«. (Dette vidnesbyrd stod i Stjernens januarnummer). »Det blev hans sidste vidnesbyrd til os,« fortsatte broder Hinckley, »hans sidste offentlige erklæring om sin tro, udtalt med overbevisning og styrke. Gud velsigne hans minde.«

Ældste Thomas Monson kaldte ham en betydningsfuld mand. »Det blev mit privilegium at kende ham som missionær, som stavsmissionær, som stavsmissionspræsident og en missionsleder, og især at kende ham som vores missionsleder i det østlige Canada og i den østlige del af USA. Han var en del af Himlen sendt til vort område. Frank Richards ikke alene belærte om de gyldne spørgsmål, han stillede dem også selv og han opfandt dem. Han var et eksempel på den succes der kommer når vi deler vort vidnesbyrd med andre,« sagde ældste Monson og fortsatte: »Ældste Richards udfordrede engang sin øjenlæge til at blive døbt. Familien var aktiv, men lægen havde aldrig tilsluttet sig kirken, og en dag spurgte han ældste Richards om han ville døbe ham og bror Richards sagde ja. Lægen spurgte så hvornår han kunne gøre det og ældste Richards sagde bare: »Nu«.«

Ældste Ashton sagde i sin tale, at ældste Richards var et meget roligt menneske med en evne til at yde i det stille. Han hjalp mange mennesker financielt. Mange har fortalt mig det, men selv talte han aldrig derom. Han udførte sine pligter i og uden for kirken med begejstring, og ydede altid sit bedste. Idet ældste Ashton sluttede sin tale trak han nogle karameller op af sin lomme og sagde, at ældste Richards »varemærke« var at give karameller til de mennesker han mødte. Bror Richards kunne ikke lade være med at give noget bort.

Ældste Franklin Richards var og blev missionær lige til det sidste. Hans søn fortalte hvordan ældste Richards var overbevist om at nu afdøde ældste Tanner havde en opgave på den anden side, og at faderen fortsætter det store og vidunderlige arbejde som missionær som han havde fuldført her på jorden.

Ældste Richards rejste meget og han var også i Danmark for flere år siden. Ved den lejlighed talte han til præstedømmet, og han sagde at hvis vi læste Joseph Smiths vidnesbyrd hvar dag ville vi få succes i vort missionsarbejde.

Church News,
vol 57, no 47, 1987.

Hjælpeforeningsmøde i Nigeria

Nigeria, Ibadan, den 20 november 1987

Rejsebrev nr. 1 fra Nigeria

Vi er nu vel ankommet til Nigeria. Det var ellers svært at komme hjemmefra. Vi havde ikke modtaget vores pas om mandagen, hvor vi skulle flyve til London om torsdagen. Nervøsiteten bredte sig. Vi ringede til ambassaden i Stockholm om mandagen, og de kunne meddele os, at passene vil blive sendt samme dag. Onsdag eftermiddag var passene endnu ikke på vores adresse. Torsdag morgen ringede Jørgen efter aftale med posthuset i Frederikssund til posthuset og fik her at vide, at passene var ankommet. Lis måtte i extraempo køre til Frederikssund fra København for at hente passene. Vi nåede flyveren! Vejret var meget fint i London. Da vi kom igennem »maskineriet« i lufthavnen, blev vi budt velkommen af to ægtepar fra M.T.C. (Misionary Training Center). Vi var de første, som var kommet igennem »maskineriet«. De fortalte os, at der havde været et ægtepar fra Sverige, en ung mand og en ung pige fra henholdsvis Finland og Norge med samme fly. Alle skulle starte på M.T.C. samme dag. Vi blev transporteret til M.T.C., hvor vi blev indkvarteret på nogle dejlige værelser. Vi havde nogle virkelig dejlige dage. Vi gennemgik missionærlektierne, og der var mange lærere udefra. Vi var sammen med 28 unge mennesker fra kirken i Finland, Sverige, Norge, Danmark, Tyskland, England, Spanien og Ghana. Vi var tre ægtepar. Det sidste par kom fra England. De skulle på en mission i Sydafrica Cape Town.

Den 17. november 1987 var den store afrejsedag, næsten alle skulle forlade London, bortset fra nogle enkelte, som skulle arbejde i London Syd mission. Vi blev kørt til Gatwick lufthavn til take off kl. 11.00, inchecking, op i flyet, take off lidt senere end flyplanen, men afsted. Vi landede i Nigeria kl. ca. 18.45. Ud af flyveren og ind i saunaen. Sådan føltes vejret i Nigeria. De to første dage tilbragte vi i missionshjemmet i Lagos. Missionspræsident Sackley og hustru, samt to andre missionærpar boede i disse dage sammen i Missionshjemmet. Det egentlige missionshjem ligger et godt stykke fra Lagos i østlig retning. Vi har fået enorm hjælp fra Sister og Elder Hudson. De kommer fra USA. De har været i Nigeria i 18 måneder. De har forlænget deres mission til maj måned 1989. De kender alle knebene her i Nigeria. Elder Hudson mødte os i lufthavnen. Som ny her er man ikke kendt med den fremgangsmåde som anvendes i et land, som Niegeria. Alle ting går langsomt og alle mangler moderne hjælpemidler, og jeg

Eket gren i Nigeria

beundrer nigerianerne for deres venlighed og optimisme. De er meget høflige og vil meget gerne snakke. Tingene gøres en smule mere indviklet her i Nigeria end vi gør det hjemme. F.eks. skulle vi tilmeldes staten Lagos. Vi kørte til et kontor for at ansøge om tilmelding. Der skulle betales et ganske lille beløb for dette, men det skulle betales et helt andet sted, som man havde svært ved at vise vejen til. Naturen er smuk. Når man kører på landevejene, som er udmærkede, bortset fra store huller nogle steder, er der mennesker overalt. Nogle vandrer med deres ting på hovedet. Andre faldbyder deres ting ved vejkanten. Det er et herligt syn. Kører man i bilen og kommer der trafikpropper kan man være evigt forvisset om, at der er en sværm af nigerianere, som vil sælge dig alverdens ting. Det er et meget renligt folk, og deres klæder er farvestrålende og rene, vi ved ikke hvordan, for der er meget støv og andre ting i luften.

Vi har fået stillet en bil til rådighed, ikke helt ny, men i god stand. Bilernes tilstand her er iøvrigt ikke til at beskrive. Nigerianerne er eksperter i at reparere biler med ganske få midler. Der er altid tæt trafik, så bilerne fungerer.

Missionspræsident Sackley er en handlingens mand. Han forventer, at der vil blive 5 stave i den østlige del af Nigeria inden han bliver afløst.

Vi er idag kørt nordpå til en by som hedder Ibadan. Mange af byerne her er meget store, og det er Ibadan også. Vi vil formentlig blive her til nytår, så nu har vi et mere blivende sted i en periode. Vi er indkvarteret i et godt hus, hvor alle tre missionærpar har et værelse hver og nogle opholdsrum. Der kan ikke klages på indkvarteringen. Vores opgave er helt præcist at etablere en enhed her. Jeg tror vi kan døbe tusindvis af mennesker. Når vi er i byen taler vi med mange mennesker, og mange af dem spørger om at blive døbt. Døber vi alle disse mennesker ved de ikke, hvad de går ind til, og de vil ofte blive uaktive i løbet af en periode. I Ibadan vil vi finde folk, som virkelig vil gøre evangeliets principper til en livsstil, og som vil være trofaste. Disse mennesker vil vi uddanne som ledere og give dem ansvar. Vi har allerede sådanne trofaste medlemmer i byen. En mand er blevet døbt for mange år siden, og han har ikke kunnet komme i kirke, da der ikke var nogen kirke i nærheden. Han har i alle disse år trofast betalt sit tiende til kirken. Et ægtepar har ligeledes været medlem i mange år uden egentlig kontakt til kirken. De er idag ligeså trofaste i at holde kirkens principper, som ved deres dåb. Ved hjælp af disse mennesker og andre vil vi nu opbygge en organisation i denne by, som kan lede og være ansvarlig for denne del af kirken. Vi forventer en gren inden udgangen af dette år. I øjeblikket søger vi efter et egnet sted til at holde kirkens møder. Vi har fundet et sted, men det kniber med at få det helt arrangeret inden søndag. Det er virkelig spændende, og vi kan lide det.

Maden er iøvrigt god. Vi spiser faktisk som i Danmark. Dog kan vi få friske frugter hver dag til en billig penge. Vi kan iøvrigt også købe alle ting her. Det havde faktisk ikke været nødvendigt at tage alle de ting med fra Danmark.

Kærlig hilsen
Lis og Jørgen,
Sister og Elder Nielsen, Nigeria.

Imago Dei - I Guds billede

Forelæsninger af professor i filosofi og teologi
Truman G. Madsen

Truman G. Madsen, som er professor i filosofi og teologi ved Brigham Young Universitet og p.t. arbejdende i Jerusalem, Israel, var i Danmark i slutningen af november og begyndelsen af december sidste år.

Han var ledsaget af sin hustru Ann Madsen og de begyndte i København d. 28/11 hvor de på Priorvej holdt forelæsninger begge to. Søster Ann talte om hvordan man bedst læser Esajas. Hun fortalte om sig selv, at hun ligeledes arbejder i Jerusalem, ialtfald i år, og at hun giver lektioner i Gamle Testamente til studenterne på BYU centret - det nye i Israel. Hun var en usædvanlig levende forelæser og hun gav os nogle gode råd når vi skal læse Esajas. Bl.a. sagde hun, at Esajas taler direkte til os idag. Det kunne se ud som om han taler om andre, men vi vil finde os selv i det han skriver. Hvis vi ikke ønsker at se os selv som i et spejl, skal vi ikke læse Esajas. Hun fortsatte med at sige, at Esajas skrev i et meget smukt poetisk sprog, men han taler ofte i billeder. Den bedste måde at læse Esajas på er at læse det han skrev, som poesi og et par linier ad gangen. Og så skal vi bruge vor fantasi, for hvilket billede er det vi ser når vi læser? Vi får det ikke forklaret, vi må selv opdage hvad det er der står, og hvis vi kan se hvad det er vi læser, kan vi bedre forstå bogen. Og Ann Madsen understregede endnu en gang at vi skulle læse to linier ad gangen og skippe det vi ikke kunne forstå. Til sidste bar hun stærke vidnesbyrd for os.

Dernæst fik Truman G. Madsen ordet. Da mødet var arrangeret for stavens studenterorganisation blev der ikke tolket ved dette møde, det betød bl.a. at de kunne tale mere frit (der var ingen der ustandselig blandede sig i talen).

Truman tog flere emner op. Bl.a. talte han om Lorenzo Snow da han sluttede sig til kirken. I begyndelsen var han skeptisk men gennem flere åndelige oplevelser blev han klar over at kirken var sand. Især blev Lorenzo overvældet af en åbenbaring hvor han i et glimt fornemmede hvem Gud er. Han forstod forholdet mellem Gud og menneske og allerede tidligt - i 1842 udformede han for sig selv den tanke som han senere udmøntede i sætningen: Som mennesket er var Gud engang, som Gud er, kan mennesket blive. Han sagde også, at blive født af en konge, garanterer at du er prins.

Her var ikke tale om at det var mennesket der »skabte« Gud, sådan som nogle tror, men det var snarere mennesket der blev placeret i det rette perspektiv (det var et emne bror Madsen tog op om mandagen på universitetet).

Dernæst fortalte Truman om hvordan han havde gennemlæst Lære & Pagter for at finde ud af hvordan Fullness skulle forstås, »det er ikke så svært i vore dage,« sagde han, »hvor man har computers til at finde ordene for en«.

Det blev en tale der appellerede til os om at finde ind til hvad ordene egentlig betyder. At vi ikke bare læser, men at vi også søger at forstå hvad det er Herren mener med de åbenbaringer han giver os. Der var ingen tvivl om at bror Madsen vidste hvad han talte om, da han bevidnede for os at som Gud er kan mennesket blive, og at det er blasfemi at benægte sandheden. Vi er ikke bare orme, sluttede han, vi er Guds børn.

Om søndagen holdt ægteparret en fireside hvor de begge igen talte. Dennegang var det med tolk, og det blev en oplevelse at høre dem tale til os. Søster Ann Madsen var ihvertfald glad for at vi sang den samme melodi, hun havde forsøgt at synge på dansk det vi sang og havde haft sine vanskeligheder dermed. Hendes emne denne aften var om det at stige opad. Israelitterne var blevet inviteret til at stige op på bjerget sammen med Moses. Men det nægtede de og blev nede på jorden. Søster Madsen udviklede denne ide med at gå opad, at man turde møde sin Gud. Det er ingen let vej men menneskets vej burde føre til bjergets top. Gud er ikke fremmed, vi bør gå ham

imøde.

Over templets dør står der: »Helliget Herren.« Har vi eller kunne vi tænke os et lignende skilt over vores dør? Er vort hjem helliget Herren? For at vi kan nå op til Gud skal vi vide at vi kan stole på ham, og hvis vi stoler på ham vil vi finde ham. Han lever. Søster Madsen sluttede med at bære sit vidnesbyrd for os og ønskede, at vi ville være villige til at rense os selv, vore omgivelser, vort sind og hjerte samt vore handlinger. Så kunne vi få det privilegium at stå i Herrens nærhed og se ham som han er, og indse at vi er blevet som han er.

Truman G. Madsen sagde at det eneste dansk han kunne var »Tusind tak for mad« for det havde hans far lært ham og han havde igen lært det af sin far som kom fra Danmark i 1860'erne.

Truman fortsatte med at fortælle om hvad han lavede, og hvad Rich L. Evans Chair på BYU betød, og i mere end 15 år havde han rejst rundt og forelæst på mere end 100 universiteter verden over. Der var efterhånden en stigende forståelse for evangeliet rundt omkring. Og med sådan en fortaler som Truman G. Madsen er det meget forståeligt.

Om mandagen forelæste Truman Madsen på Københavns Universitet. Der var indbudt mange mennesker både fra universitetet og fra mange religiøse organisationer. Men der var ikke mange der havde fundet vej til Bispetorvet den mandag. Det var hovedsagelig mormoner der var til stede. Der var nogle få repræsentanter fra så forskellige organisationer som Scientology og Indre Mission. Truman talte meget overbevisende om at vi var skabt i Guds billede og om at mennesket er frit. Han sagde at der ude omkring var en tendens til at nedgøre mennesket, at livet selv var nytteløst, og at alting bliver bare til ingenting i den sidste ende. Men det gengivne evangelium siger det modsatte, nemlig, at mennesket er skabt i Guds billede. Det siger også at mennesket har frihed til at vælge og denne frihed er fuld af kraft og virkelig, og når man frit kan vælge så har man også et ansvar.

Truman Madsen lagde det måske så stærkt op at der bagefter ikke var nogen der uden videre ville stille spørgsmål. Måske kan det have været sproget og måske kunne det have været de mange medlemmer der var til stede som holdt nogen tilbage. Derimod blev der nogen tale frem og tilbage med de enkelte efter forelæsningen og det var måske nok så værdifuldt.

I løbet af ugen var ægteparret også i Jylland. De havde begge forfædre der, og der blev lejlighed til at besøge nogle kirkegårde, ligesom der blev holdt forelæsning i Ålborg om onsdagen. Vi har desværre ingen referater fra den tur men der blev skabt nogle kontakter til teologiske kredse både i København, Odense og Ålborg og det skulle love godt for en gentagelse af besøget. Bror og søster Madsen er jo ikke længere væk end Jerusalem, det drejer sig om en flybillet og $3^1/_2$ times flyvning. Alle der oplevede ægteparret vil givet møde op næste gang de er her i Danmark. Det var virkelig et givende besøg og det var medlemmer som vidste noget om evangeliet - og de var ikke bange for at give det videre.

Jørgen Ljungstrøm

Nadvermøde i 1. ward

Søndag eftermiddag den 29. november havde Primary i 1. ward sit årlige nadvermødeprogram.

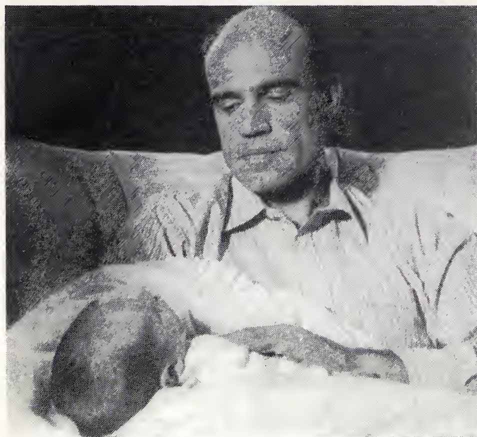
Og som det jo sker i alle wardene, så er »rollingerne« uimodståelige når de åbner sig lidt for os, og synger eller siger ting, der hører Gud til.

Intet fryder Himlene mere end børnenes sang, og selvom det er som at holde fast i en sæk lopper, der på 5 minutter kan få 50 fotokopierede sange til at forsvinde, så er det alligevel ikke til at stå for dem, når de med dybeste koncentration og alvor fremfører det, de har lært.

Det var en dejlig aften, og med trofaste Jes Gram ved flyglet var bunden lagt, så der ikke var et øje tørt.

HH

tv. Marvin Payne som faderen i den nye film

herunder: Skovtursscene, forældrene og bedstefar taler om livets mening.

Nyoptagelse af en klassisk film

Carla Brimhall
Journalist ved Church News

Kirken har lavet en nyoptagelse af en klassisk film, som har rørt mange millioner menneskers hjerte og givet dem et vidnesbyrd om et liv efter døden. MENNESKETS SØGEN EFTER LYKKE blev for første gang optaget til verdensudstillingen i New York i 1964-65. Lige siden er denne farvefilm, der varer 13 minutter, blevet vist i besøgscentre verden over og til utallige missionærlektier. Efter næsten et kvart århundrede har kirkens ledere for over et år siden besluttet sig til at tiden var inde til en nyoptagelse af filmen.

»Den oprindelige film er en af kirkens klassikere,« sagde Peter Johnson, der er leder af BYUs filmstudio, der producerer film for kirkens missionærafdeling. »Vi, som laver filmen, syntes vældig godt om den oprindelige film. I Hollywood forsøger man hele tiden at nyoptage gamle klassikere, og disse film kommer til kort. Vi vidste fra starten at også vi havde alt imod os.«

Johnson, som står for produktionen af MENNESKETS SØGEN EFTER LYKKE, tilføjer dog hurtigt at denne modstand gang på gang tilbagevises ved Åndens hjælp. »Når vi arbejder med kirkens film så føler vi en vis modstand, men vi føler også velsignelserne og Åndens vejledning,« forklarede Johnson. »Vi kan fornemme hvordan modstanderen stiller folk i vejen, for at skabe forvirring i vort arbejde - for at skabe strid mellem medarbejderne og opfordre til kritik. Men vi kan også fornemme Frelserens ømme påvirkning - den føler vi stille og roligt,« sagde Johnson. »Jeg ved at Frelseren er interesseret i os. Han anerkender os og ved at denne film kan styrke hans rige.«

Nyoptagelsen af denne film - der handler om ethvert menneskes søgen efter en mening med livet - begyndte i juli 1986 og varede omkring fem uger. De 60 medarbejdere optog hovedsageligt scenerne i Provo, Salt Lake City og San Rafael Swell i det mellemøstlige Utah.

Filmens hovedrolle spilles af sangeren og sangskriveren, Marvin Payne fra Alpine 6. ward i Utah. Den kvindelige hovedrolle spilles af Marilee VanWagenen, Cottonwoods 5. ward i Salt Lake City. Veteranskuespilleren Nathan J. Hale fra Taylorsvilles 22. ward i Utah, spiller bedstefaderen.

Den nye optagelse af MENNESKETS SØGEN EFTER LYKKE blev den 29. august udsendt over satellit til over 1000 kirkebygninger i USA og Canada.

Selv om musikken og scenerne i den oprindelige film måtte moderniseres, er det stadig ældste Richard L. Evans fra De tolvs Råd som lægger stemme til. Personernes tøj er i pagt med tiden ligesom også de scener, der skildrer ondskab, tomhed og grådighed, er det. Familiens store betydning bliver yderligere understreget, især i den sidste scene hvor hovedpersonerne går op ad trapperne sammen med deres børn for at nå bjerg-

toppen. Der er andre bevægende scener i skildringen af familielivet - barnet der bliver født, familiesammenholdet til familieaftener og den kære bedstefars død.

Johnson sagde at denne nye udgave ligesom dens forgænger handler om »liv og død, og den udfordrer selv den bedste filosof«. I flere af scenerne bæres vidnesbyrd om evangeliets gengivelse og om Frelserens offer og opstandelse.

Gordon C. Lonsdale, som leder optagelserne, sagde at lyset er tilpasset åndeligheden i scenerne. Der er en scene, hvor den opstandne Frelser viser sig for sine disciple, og der ser man næsten et evigt lys, mens lyset virker mere højtideligt ved bedstefaderens begravelse. Familiescenerne ligger badet i et varmt lys, mens det onde skildres ved mørke og dystre lysvirkninger.

Ligesom andre der har benyttet den oprindelige film, har komponisten til filmmusikken, Merril Jenson, haft store missionær oplevelser i den forbindelse. »Jeg har hørt musikken fra MENNESKETS SØGEN EFTER LYKKE 150 gange under min mission,« mindes Jenson. »Og da jeg forsøgte at finde lignende temaer, så gik der flere dage hvor jeg var helt tom.« Han sagde at temaet til filmen kom til ham i et uventet øjeblik, mens han arbejdede i studiet på en lokal TV-station. Han havde fastet og håbede på at komponere et »følsomt tema«. I en pause satte han sig til at skrive og spille på klaveret. I løbet af et kvarter havde han komponeret noget som var undsluppet ham i flere dage.

»Det kom bare flydende. Jeg fik det hele på en gang - men jeg havde også betalt prisen i hårdt arbejde og tålmodighed,« sagde Jenson.

Til sidst blev musikken indspillet i London af Londons filharmoniske orkester. Johnson sagde at han håber at folk vil modtage den nye optagelse af MENNESKETS SØGEN EFTER LYKKE med lige så stor begejstring, som de modtog den første gang. »Hvis de ikke har disse varme familieforhold, så kan filmen måske røre noget i deres sjæle, så de får et ønske om at få det,« sagde Johnson.

»Jeg føler godt for MENNESKETS SØGEN EFTER LYKKE. Det er en meget smuk film.« □

Tabernakelkoret i Guiness Rekordbog

Dansk Tabernakelkor selskab har gjort det igen

På foranledning af Kent Gade Olesen, præsident for Dansk Tabernakelkor selskab er Tabernakelkoret i Salt Lake City nu optaget i Guiness rekordbog. Årsagen er, at det radioprogram som koret nu har medvirket i, i over 50 år, er en verdensrekord og er som sådan »anerkendt« af Guiness Rekordbog.

Bogen skriver:
LÆNGSTLEVENDE RADIOUDSENDELSE

Mormon Tabernakelkorets radioudsendelse »Music and the Spoken Word« har som fast ugentligt program kørt i mere end 50 år via CBS. Programmet startede på NBC 15. juni 1929 og kunne 15. februar 1987 således fejre udsendelse nr. 3000.

Tillykke både til Tabernakelkoret og Kent Gade Olesen.
Jørgen Ljungstrøm

GUINNESS
REKORD-DIPLOM

Til: Danish Society in support of

Det bekræftes hermed at MORMON TABERNAKELKORET, THE SALT LAKE MORMON TABERNACLE CHOIR, USA dag den 15.02. 19 87

har sat rekorden i længstlevende RADIOUDSENDELSE, da koret anførte dato fejrede sin radioudsendelse nummer 3000 med titlen "Music and the spoken word". Radioprogrammet har således kørt i mere end 50 år via CBS.

København, den 10.11. 19 87

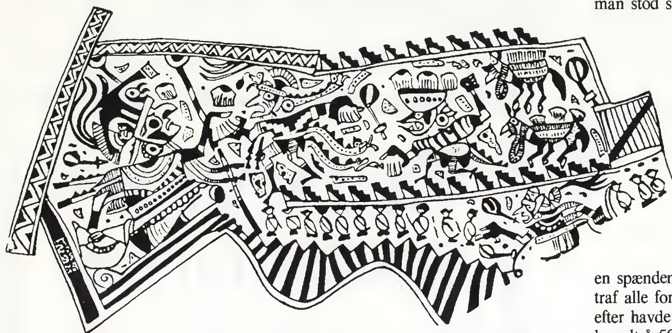
PER THEIL HANSEN
FORLAGET KOMMA A/S

Dette diplom medfører ikke automatisk optagelse i GUINNESS REKORDBOG.

Peru-projektet

– eller hvad der sker når nogle unge får en ide.
– eller tænker man på Peru i Danmark?

En gruppe UV'ere i København stav skulle i 1986 finde et tema for deres undervisningsdag som de holder en gang om året. »Vi kan jo lave så meget; få et par brødre til at fortælle os om det der interesserer dem, få stavspræsidenten til at holde en tale, hygge os, lave nogle workshops, kort sagt få tiden til at gå«.

Men på samme tid havde man kontakt med Carlos fra Peru. Ingen ved hvor han kom fra eller hvor han forsvandt hen, men han skabte interesse for Peru, for landet og for de medlemmer der bor der. Måske var det en tilfældighed at det blev Peru. Men UV'erne fik et ønske om at lære noget om et fremmed land, og et land der er så fjernt fra vort eget, og så fremmed at det MÅTTE de lære mere om.

Tanker og ideer udveksledes mellem de unge. De involverede medlemmer i staven som havde kendskab til landene i Sydamerika, medlemmer som havde været på mission der eller havde rejst omkring i de områder. De unge opdagede, at de mennesker der levede der, ofte blot levede, de havde sommetider ikke til det mest elementære. De var fattige, så fattige at mange ikke havde råd til at tage til Herrens tempel mere end én gang i deres liv og det først efter svære økonomiske problemer. Alene at samle penge ind til en tur for hele familien kunne tage både 10 og 20 år. Og de unge tænkte på hvor let adgang vi har til vore templer i Europa, både økonomisk og rejsemæssigt.

»Vi vil hjælpe vore brødre og søstre i Peru«, lød opfordringen.

Der blev nedsat en komité og den kontaktede tempelpræsidenten i Peru for at fortælle ham om planerne man havde, og spørge om hvad det fx. kostede et medlem fra Peru at komme til templet. Præsidenten var straks interesseret og så tog projektet fart.

Education-day i november 1986 kom helt til at stå i Perus tegn. Der blev vist skuespil, der blev sunget peruvianske sange, der blev afholdt workshops om Peru og man planlagde en indsamling hvis mål var 10.000 kr., et beløb som skulle hjælpe rigtig mange til templet.

Men 10.000 kr. er selv i DK mange penge at samle ind, så komiteen planlagde et arbejdskatalog hvor hver UV'er stillede sig til rådighed med sine »talenter« og tilbød sin arbejdskraft for et bestemt beløb, og de penge der ville komme ind ved at arbejde for andre skulle gå ubeskåret til Peru-hjælpen.

Der blev afholdt loppemarked. Der blev afholdt en nattergaletur for alle. Man arrangerede den berømte »Flyvetur« med en maskine der »forulykker« og alle passagerer havner i åndeverdenen; indtægten ved billetsalget gik til Peru.

Nogen vaskede trapper i en måned osv. andre gav deres fødselsdagsgaver.

Selvfølgelig var der noget der gik i »fisk«, men det gjorde det ikke mindre spændende, og man gjorde nogle erfaringer som man ikke kunne få på nogen anden måde - og hvad der var vigtigst: man stod sammen, man var fælles om en spændende opgave. Resultatet overtraf alle forventninger, og i 1987, et år efter havde man indsamlet godt 15.000 kr., altså 50% mere end oprindelig projekteret.

Det smukke resultat kunne kun lade sig gøre fordi man var positive og alle UV'ere bakkede projektet op, og med hjælp fra alle medlemmer som støttede projektet ved at deltage i alle de forskellige arrangementer, som de unge havde arrangeret, og som apellerede til deres deltagelse.

I forvejen havde man fra daværende tempelpræsident Samuel Boren fået at vide at det i første omgang drejede sig om 27 familier med ialt 103 familiefamiliemedlemmer der ønskede at kunne tage til Herrens Hus i Lima, Peru.

København stavs unge håber at de gennem deres indsats har været i stand til at hjælpe nogle af dem til templet - og det vil være deres største glæde.

Jørgen Ljungstrøm

Deltagerne i Peru-projektet

Ud på det dybe vand med ældsterne!

11 mand og een kvinde tog lørdag den 30. november ud på Øresund for at fiske!

Alle grupperne var repræsenteret; aronske, ældsterne, højpræster, kvinderne - og i herlig bølgegang kæmpede vi alle på den lille kutter, som vi havde lejet til turen.

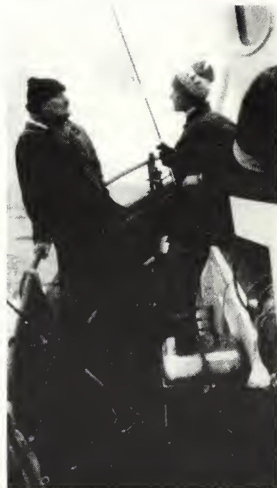
Selvom det skønneste der findes er at være menneskefisker, så er der også noget frydefuldt over at få en ordentlig torsk på krogen, og det fik vi.

Any, den eneste kvinde knækkede snøren da hun havde fået fat på en ordentlig krabat, så den må for evigt svømme med »protese« i gabet, og to andre deltagere gjorde det samme.

John Korsgård fra ældsternes kvorum satte tingene på rette plads, da det lykkedes ham at få een af de store torsk op - og dagens høst blev masser af sild og dejlige torsk.

Gid det var lige så let at være menneskefisker.

PH

Unge Pigers fireside sendt over TV

Nyt logo for UP og nye symboler til pigerne

Ved en fireside for Unge Piger, afholdt søndag den 18. oktober 1987 i Tabernaklet i Salt Lake City blev det nye logo for UP introduceret, tillige med nye symboler for Bikubepiger, Rosenpiger og Laurbærpiger. Firesiden blev rundsendt via satellit på engelsk, spansk og fransk til mere end 1000 forskellige lokaliteter i USA, Canada og Puerto Rico.

Præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab fortalte de unge piger, at sand lykke kommer til dem som kommer til Kristus og følger ham. For at hjælpe de unge piger til at gøre dette, gav ældste Monson dem en ledetråd som består af fire dele:

I har en arv, ær den.
I vil møde synd, sky den.
I har sandheden, efterlev den.
I har et vidnesbyrd, del det.

Husk, »fortsatte præsident Monson, »At I ikke går alene. Herren har lovet jer: »Jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer (L&P 84:88). »På jeres vej gennem livet, gå altid mod lyset, og livets skygger vil da være bag jer.«

Ældste James M. Paramore, de Halvfjerds præsidium introducerede aftenens program. »I er lysende og rene, I er sunde og talentfulde«, sagde han til de unge piger. »I har løfterne om og muligheden for Herrens bestandige ledsagelse. »Ældste Paramore rådede også de unge til at lytte til deres forældres og lederes råd og at lytte til Ånden på deres vej gennem livet. Søster Ardeth G. Kapp, præsidentinden for Unge Piger fremlagde det nye logo. Det forestiller en fakkel der i flammerne lader ane et pigeansigt. Logoet indeholder teksten: »Unge Piger står for sandhed og retfærdighed«. Søster Kapp sagde: »Lad dette logo blive en symbolsk påmindelse for os alle om, at

når vi går ind for sandhed og retfærdighed så fremhæver vi Kristi lys«. Hun opfordrede enhver ung pige til at lade logoet minde dem om, at enhver Kristuslignende handling, ethvert venligt ord, enhver form for tilgivelse, enhver anstrengelse for at opløfte andre, vil gøre lyset større og vil hjælpe at oplyse vejen for andre.

Søster Kapp fortsatte: »Gennem lydighed mod Guds befalinger vil I blive fortrolige med Åndens hvisken. Som svar på jeres bønner vil I kende og vide i hjertet hvornår I skal gå foran, hvornår I skal følge, og hvornår I skal vende om«. Hun gav de unge piger det råd at forberede sig på at bære vidnesbyrd når en eller anden stiller livets væsentligste spørgsmål: Hvem er du, hvor kommer du fra og hvor går du hen.

Idet hun talte til forældre og ledere bemærkede søster Kapp, at unge piger trænger til at modtage kærlighed og få deres anstrengelser anerkendt. Hun advarede om at hvis alle vi, velmenende forældre eller ledere, opmuntrer de unge piger til umodent at bevæge sig ind i det sociale samvær med at lægge alt for megen vægt på popularitet, at se godt ud og være moderne klædt, så kan vi tankeløst vække deres appetit til denne verdens ting.

Søster Kapp gav forældre og ledere det råd at de burde leve på den måde som de ønskede at de unge skulle leve. At blive idealer.

Søster Elaine L. Jack, andenrådgiver i Unge Pigers præsidentskab rettede sine bemærkninger mod de 12-13-årige bikubepiger, mens søster Jayne B. Malan, førsterådgiveren talte til rosenpigerne som er de 14-15-årige. Søster Kapp talte til sidst til laurbærpigerne, de 16-17-årige.

Søster Jack sagde: »Nu er tiden til at lære evangeliet og vokse i forståelse af helligåndens gaver. Nu er tiden til at vælge sandheden og tale sandt. Nu er tiden til at lære hvordan man deler sin kærlighed og talenter med familie og venner«.

Bikubepigernes symbol forestiller en ung pige i bøn og symbolet blev forevist tillige med dets fyndord: »En ung pige søger at kende sandheden gennem bøn«. Idet hun refererede til vor himmelske Fader som en ven, sagde søster Jack videre: »Han er ivrig efter at du skal lære at lytte til Åndens anvisninger så han kan undervise dig, vejlede dig og styrke dig«.

Søster Malan pegede på rosenpigernes symbol, en åben bog, og sagde: »Skrifterne er enestående gaver fra vor himmelske Fader til jer. Søg i dem, læs i dem, så I bliver i stand til at undervise jeres familie og venner og bære vidnesbyrd om de ting som I ved er sande«.

Søster Kapp bad laurbærpigerne om at være retfærdige eksempler og om at bede regelmæssigt. »At begynde en dag uden bøn kan lignes med at begynde en rejse tværs gennem ørkenen uden vand. Knæl hver morgen, tal til jeres

himmeiske Fader og bed om at have hans Ånd med jer. Hav en bøn i hjertet hele dagen. Søster Kapp bemærkede, at denne alder er en betydningsfuld tid i en ung piges liv og hun rådede laurbærpigerne til at gøre deres valg nu og bestemme om deres fremtidige liv, og hvordan de vil udnytte mulighederne. »Tal med Herren og med jeres forældre,« sagde hun, »ingen kender og elsker jer mere. Sæt alt ind på at I en dag skal gå i vor Guds tempel. Det vil give jer styrke til at modstå Satans kraft«.

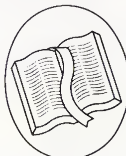
Laurbærpigernes symbol er tempelspir med en statue af englen Moroni på toppen. Fyndordet hertil lyder: »Templets spir minder os om hellige ordinancer og pagter som fører til ophøjelse.

Idet søster Kapp henvendte sig til alle de unge piger og deres forældre fremhævede hun vigtigheden af programmet for personlig fremgang, som også er en mulighed til forældre til at opmuntre deres døtre og dele deres fremgang med dem.

Unge Pigers medaljon, som er en belønning til den pige som fuldfører sit program og når sine mål, blev derpå vist. Medaljonen symboliserer en ung pige som har forpligtet sig til at ære sine pagter og stå for sandhed og retfærdighed. Søster Kapp bad i sine afsluttende bemærkninger forældrene forpligte sig og hun sagde: »Vi, som er ledere for de unge piger, har forpligtet os til at hjælpe jer med at beskytte og styrke jeres døtre på enhver passende måde. Vi ærer jeres hellige tillid og er sammen med jer i at hjælpe enhver ung pige med at komme til Kristus. Der har ikke været nogen bedre tid til at være ung i, ingen større muligheder end nu til at være forskellen«. The Ensign, december 1987

BEEHIVE

MIA MAID

LAUREL

Missionsmarken flyttet til Eremitagesletten

Øget missionering - giver øget vækst i kirken. Større kendskab til områdets missionærer - giver bedre samarbejde. Medlemmernes henvisninger - er til største hjælp til missionærerne. Undersøgere bør træffe andre medlemmer.

Med disse kendsgerninger for øje tog Ældsternes Kvorum i 4. ward i oktober initiativet til en sammenkomst i det fri mellem ældster m. familie - missionærer og undersøgere.

Dyrehaven v. Klampenborg - klædt i sin skønneste efterårspragt, og vildtet græssende i flokke, blev rammen om en dejlig skovtur.

Mange mennesker nød solen til fods, til hest eller i kapervogne; men vor gruppe - på små 30 personer - vandrede. På vejen mod Eremitageslottet, blev vi testet lidt om vor viden angående det område, vi færdedes i, og vi *blev* klogere. Nedenfor slottet slog vi os ned og spiste madpakkerne med den skønneste udsigt over sletterne ned til Øresund. Boldspillet bagefter rystede alle godt sammen.

Dette gode initiativ fra Kbhn's 4. ward kunne sikkert følges op andre steder. Med det formål at fremme fællesskabet mellem missionærer - medlemmer og undersøgere. – Vi har tit så travlt at vi glemmer at nyde vort smukke land og give missionærerne dejlige minder med hjem om naturen i det land de er sendt til at tjene i.

Marete Holst,

Europæisk kunstner vinder præmie i en kunstkonkurrence

Pino Drago, Frankfurt, Vesttyskland har modtaget 2000 $ i andenpræmie i en kunstkonkurrence arrangeret af Kirkens museum for kunst og historie i Salt Lake City.

Hans oliemaleri: »Mandag den 24. juni 1844, kl. 4:15; Beyond the Events,« handler om timerne forud for profeten Joseph Smiths martyrdød, og blev købt til museets permanente samling.

Førstepræmien på 3000 $, gik til Steven L. Neal fra Pendleton i Oregon. Hans maleri hedder »Lehis drøm«.

Tredjepræmien på 1000 $ gik til Shauna Clinger, Salt Lake City, Utah.

Præmiesummen var tilvejebragt gennem en anonym giver.

Yderligere fik 6 andre hædrende omtale, heriblandt en til Antonia Madrid Hendricks fra Panama City. Hans oliemaleri: »The Battle of Gog and Magog« blev også købt af museet.

Resultatet af præmieringen blev offentliggjort den 6. november ved en særlig lejlighed og fandt sted i museet der er beliggende vest for Tempelpladsen i Salt Lake Citys centrum. Ældste Dean L. Larsen, der er medlem af Halvfjerdsernes Første Kvorum og direktør for Kirkens historiske afdeling uddelte præmierne og åbnede en udstilling af 170 værker udvalgt fra 1031 indsendte arbejder af sdh-kunstnere fra hele verden. Blandt udstillerne er Johann H. Benthin (tidl. Danmark) fra Hochstadt i Vesttyskland med billedet: »Kalejdoskop« og Giovanni Gaeta fra Milano i Italien med billedet: »David in a moment of song«.

Til stede ved præmieuddelingen var mange af kunstnerne, deriblandt 2. præmievinderen Pino Drago. Han kommer egentlig fra Bari i Italien og arbejder som grafisk formand i Kirkens trykkerivirksomhed i Friederichsdorf. Han er gift og har tre børn og er medlem af Frankfurts 2. gren og virker som medlem af højrådet i Frankfurt stav.

Pino Drago i midten, modtager lykønskning for sin andenpræmie i Kirkens internationale konkurrence for kunstnere, af ældste Dean L. Larsen. Til højre ses Glen M. Leonard, direktør for Kirkens museum for kunst og historie som stod for konkurrencen. Foto af John Luke.

Broder Drago studerede kunst i Rom, Venedig og Frankfurt og han er omvendt til Kirken. Han har afholdt flere særudstillinger samtidig med at har deltaget i andres udstillinger. Hans prisbelønnede maleri er en del af et flersidet værk som han er i gang med.

Ligesom broder Drago, er mange af dem der deltog i konkurrencen udøvende kunstnere. Museumsdirektør Glen M. Leonard pegede imidlertid på at førstepræmievinderen, broder Neal, var en selvlært kunstner. »Konkurrencen var åben for alle sdh-kunstnere, hvadenten de havde modtaget almindelig undervisning eller ej. Vi var overraskede over kvaliteten af de indsendte arbejder, såvel som over emnerne og stilen«.

Kunstnere fra USA og Canada, Europa, Latinamerika, Sydøstasien og Australien deltog i konkurrencen. En dommerkomite på 5 medlemmer udvalgte 250 finalister, baseret på fotografier og transparenter af billederne. Den endelige udvælgelse blev foretaget ved at se de originale malerier og skulpturer som var sendt til Salt Lake City gennem distributionscentre. □

Mon han savnes hjemme i wardet?
ja, mon ikke.
Men de næste to år er det undersøgere og medlemmer i Manchester Missionen, der får glæde af Richy Vincent Pedersen's gode humør og glade smil.
Han kommer oprindelig fra Århus, men er udsendt fra Kbhn's 4. ward.

Århus stavs tempeltur

med de unge i efterårsferien den 18/10 - 23/10 1987

Vi startede i Horsens med at læsse bussen med de madvarer, som skulle bruges på turen; det var 200 l. sødmælk, 250 appelsinjuice, 30 l. blandet saft plus diverse brød, pålæg og kager.

Bussen kørte fra Horsens kl. 15.25 til Fredericia, hvor vi samlede alle fra Odense, Sønderborg, Esbjerg og Fredericia op. Derfra gik turen videre til Århus, Viborg og Frederikshavn. Da vi havde samlet de sidste op, havde vi 39 unge med. Vi skulle nu ned til færgen, som sejlede kl. 22.15. Det viste sig, at der var dans ombord, men de unge ventede pænt til kl. 24.00, før de gik ind i diskoteket for at danse til vi kom til Göteborg.

Nu gik turen opover mod Stockholm, men efter ca. 200 km kørsel trængte chaufføren til at hvile sig. Medens han hvilede sig lidt, fik de unge lov til at komme ud i den friske svenske morgenluft og strække benene. Klokken var da ca. 5.00.

Vi kørte videre til badelandet Gustavsvik, hvor der blev badet i ca. fire timer. Vi var ved vandrehjemmet kl. 18.30. Der var de slet ikke klar til at modtage os, men i løbet af den næste time havde alle indrettet sig.

De følgende 3 dage var vi i templet for at gøre dåbsarbejde. Vi var delt op i pige- og drengehold, så det hold, der var ude, blev underholdt, blandt andet af vores dejlige buschauffør, som vi havde megen glæde af.

Tirsdag aften havde vi besøg af tidligere missionspræsident R. Earl Sorensen til fire-side. Han fortalte om sin tid som missionær i Danmark i årene omkring 1938, og hvordan han hjalp med at få missionærerne fra Tyskland og Holland sendt hjem, og hvordan han selv kom hjem. Det var en meget interessant aften.

Onsdag aften underholdt Birger Sørensen og Flemming Bornemann. De fortalte om deres tid og oplevelser som missionærer i England. Resten af aftenen gik med dans og gåtur ned til byen.

Bussen læsses før turen

Torsdag aften pakkede vi, og så skulle der ryddes op, gøres rent, bussen blev læsset, og så gik turen nedover igen. Efter tre dages dejligt arbejde i templet, hvor vi mærkede en dejlig ånd, var alle glade og tilfredse. Vi fik ialt døbt 4949, fordelt på 3060 søstre og 1889 brødre. Jeg tror også, at trætheden var ved at melde sig, for der var ikke blevet sovet for meget (højst 4 timer pr. døgn).

Men det var dejligt at se det sammenhold, der var blevet mellem de unge. Det vil kunne styrke dem i tiden fremover. Da vi kom til Frederikshavn, ventede man med burgere til os, og så gik turen ned gennem Jylland.

Jeg beder til, at Gud må velsigne og styrke vores unge i de prøvelser, de bliver udsat for i denne verden, for vi har nogle dejlige og dannede unge mennesker.

Bent Fisker

th.
Det var en hård tur

Minister til juleudstilling

I december havde København stav som sædvanlig arrangeret en storslået juleudstilling på Maglegårds alle. Når vi nu nævner det så længe efter skyldes det den omstændighed, at man havde formået at få minister for økonomisk samordning Erhard Jakobsen til at medvirke og tænde lysene lørdag den 5. dec. kl. 16.00.

Denne medvirken af en minister skabte stor interesse i medierne for denne begivenhed. Dvs., at har man en kendt personlighed at byde på, så kan man få alle i tale. Det skaber interesse om sagen og vi får på den måde en positiv omtale. Ydermere gjorde Erhard Jakobsen det virkeligt godt og Berlingske Tidende skrev dagen efter: (citat)

»'Aviserne er fyldte med elendigheder og byder ikke på megen inspiration, når det gælder det glade julebudskab.' Det sagde kirkeleder Richard Andersen da han i går talte ved åbningen af en juleudstilling i mormonernes kirke - Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige - i Søborg.

Til gengæld roste minister for økonomisk samordning, Erhard Jakobsen (CD), ved åbningen af udstillingen det arbejde, der udføres af mange kirke-folk op til julen. Specielt i en tid hvor der ikke er mangel på 'mørkemænd' og andre sortseere.

Det er netop tyve år siden, at Erhard Jakobsen som daværende borgmester i Gladsaxe var med til at åbne mormonkirken i Søborg. I går var gensynsglæden mellem menigheden og ministeren også stor, da Erhard Jakobsen officielt åbnede udstillingen - bestående af bl.a. en julekrybbe med figurer i fuld størrelse uden for kirken.

Juleudstillingen danner under temaet 'Kristus og familien' ramme om en mængde aktiviteter i den kommende tid. Ikke mindst, fordi den mormonske menighed herhjemme mener, at familien

Danmark har det svært for tiden. Mormonerne håber, at udstillingen kan være med til at give den kristne tro og familien en renæssance, uden at det behøver at være kedeligt.*than*«

Der var mange der fandt vej til udstillingen og lærte noget om Jesu Kristi Kirke som de ikke vidste. Lad os håbe at vi kommer til at se nogle af dem i årene fremover, så vil det være alle anstrengelserne værd. Der ligger nemlig et meget stort arbejde i en sådan udstilling, alene at sætte lysene op i træerne er en kæmpeopgave, men det var meget smukt.

Jørgen Ljungstrøm